

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ДЪДО ТОДОРАНЪ И
ДЯВОЛЪТЪ ОХЪ**

chitanka.info

Дѣдо Тодоранъ събуди една сутринъ сина си, Койча, и му рече:

— Ставай, Койчо, да вървимъ!

— Къде ще ме водишъ, тате? — попита Койчо.

— Въ града, синко, въ голѣмия градъ.

Вървѣха, що вървѣха, стигнаха до единъ дълбокъ пресъхналъ кладенецъ. Старецътъ продума:

— Уморихъ се, Койчо, да бѣхме поседнали малко.

И като се намѣсти върху каменното корито на кладенеца, старецътъ въздъхна и рече:

— Охъ!

Въ този мигъ отъ сухия кладенецъ изскочи дяволътъ — черъ като катранъ, съ рога, съ космати крака и опашка.

— Азъ съмъ Охъ, — каза злиятъ духъ, — защо ме викашъ?

— Азъ тебе не викамъ, само изохкахъ.

— Къде водишъ туй момче?

— На занаятъ ще го дамъ.

— Я ми го дай — ратай да ми стане. Отъ мене ще научи много нѣща.

— Да ти го дамъ, — съгласи се дѣдо Тодоранъ, — ами кога да дойда да си го прибера?

— Ела подиръ три години, — отвърна злиятъ духъ, хвана Койча за ржката и го вмъкна въ кладенеца.

Дѣдо Тодоранъ се прибра въ кѣщи. Като се минаха три години, той потегли отново къмъ дяволския кладенецъ. Щомъ пристигна, извика силно:

— Охъ!

Отъ кладенеца мигомъ изскочи стариятъ дяволъ.

— Какво искашъ? — попита той.

— Искамъ си момчето.

— Твоето момче не можа нищо да научи. Нека остане още три години при мене.

— Ами азъ, какво ще правя безъ него? Много съмъ старъ вече. Не мога да работя нивитѣ. Ще умра отъ гладъ.

— Почакай малко, азъ ще ти донеса нѣщо за прехрана, — рече дяволътъ и се спусна въ кладенеца. Подиръ малко той изскочи пакъ и подаде на стареца една шарена кърпа и една тиква. — Щомъ постелишъ тая кърпа на земята, върху нея тозчасъ ще се наредятъ

чинии, пълни съ ядене. А въ тиквата стоятъ скрити петстотинъ души войници на коне. Ако нѣкой ти стори зло — ще почукашъ до три пѣти върху тиквата и ще видишъ, какво ще стане.

Старецътъ прибра кърпата и тиквата въ торбата си и тръгна назадъ. Като влѣзе въ кѣщурката си, постла на земята кърпата и що да види? — отъ невиделица се появиха четири чинии: едната пълна съ топла чорбица, въ другата се мѣдрѣше печено пиле, въ третата — баница, а въ четвъртата — бѣло грозде. Дѣдо Тодоранъ излапа набърже яденето и цѣла нощъ не можа да заспи отъ вълнение. Реши да отиде при кмета и да му се похвали. Тъкмо на пладне той почука на кметовата врата. Кметицата го покани вжтре.

— Добре ни дошелъ, дѣдо Тодоране, — рече тя. — Хубаво си сторилъ, дето ни доде тъкмо на обѣдъ, но азъ нѣма съ какво да те нагостя, защото днесъ не съмъ готвила нищо!

— Не се бой, — отвърна старецътъ, — дѣдо Тодоранъ си носи обѣда, — и постла чудната кърпа.

Тозчасъ върху кърпата се наредиха яденета за трима души и три бѣклици вино. Влѣзе кметътъ. Седнаха тримата край трапезата. Почнаха да ядатъ и да пиятъ. Кметицата хвърли око на кърпата и когато гостенинътъ се напи, тя срѣчно смѣни вълшебната кърпа съ друга, сѣщата като нея. На тръгване старецътъ прибра лъжовната кърпа и си отиде. Но когато вечерта огладнѣ и я постла — разбра измамата. Отиде при тиквата, която бѣше търкулналъ подъ полицата, и я чука до три пѣти. Тогава отъ тиквата изскочиха петстотинъ души войници, на коне, до зѣби въоръжени. Тѣ се наредиха въ дѣдо Тодорановия дворъ и викнаха дружно:

— Какво ще заповѣдашъ, господарю?

— Искамъ си кърпата-хранителка!

Войниците пререпустанаха къмъ кметския домъ и подиръ половинъ часъ се върнаха съ истинската кърпа. Предадоха я на стареца и се прибраха пакъ въ тиквата. Заживѣ дѣдо Тодоранъ честитъ животъ. Като минаха още три години, той отиде пакъ при дявола. Силно изохка. По туй време дяволътъ бѣше отишелъ на пазаръ и намѣсто него, отъ кладенеца изскочи Койчо. Дѣдо Тодоранъ прегърна сина си и го поведе къмъ кѣщи.

Вървѣха що вървѣха, стигнаха въ едно село. Чува тѣпани.

— Тукъ има сватба, — проговори старецътъ, — да се отбиемъ за малко.

Отбиха се. Сватбаритѣ посрещнаха чужденцитѣ съ радостъ и почнаха да ги черпятъ. Не щѣшъ ли, тъкмо въ туй време се появи дяволътъ, престоренъ на гайдаръ. Щомъ влѣзе дяволътъ, Койчо, който бѣше изучилъ всичкитѣ дяволски майстории, мигомъ се превърна на трендафилъ и тупна върху трапезата. Дяволътъ се намѣсти до сватбаритѣ и наду гайдата. Омагьоса съ свирнята си всичкитѣ сватбари.

— Много хубаво свиришъ! — рече младоженецътъ, — какво да те дариме?

— Нищо не ща. Ако ви е воля дайте ми този трендафилъ да се накича.

— На драго сърдце, — извика младоженецътъ, грабна трендафила и го подаде на дявола.

Злиятъ духъ сграбчи съ черната си ржка цветето и започна да го мачка. Въ този мигъ трендафилътъ се превърна на шепа просени зрънца, които се пръснаха по трапезата. Дяволътъ скръцна съ зъби и безъ да губи време, се превърна на квачка съ десетъ пиленца. Пиленцата лакомо започнаха да кълватъ просенитѣ зрънца. Изкълваха ги всичкитѣ. Само едно зрънце се бѣше потулило подъ една паница и когато квачката почна да кътка пиленцата си, туй зрънце мигомъ се превърна на лисица. Тая лисица издуши и квачката и пиленцата до едно.

— Да ми живѣешъ, Койчо! — се провикна дѣдо Тодоранъ и постла кърпата си.

Тогава отъ небето паднаха върху кърпата три ябълки: едната за този, който разказва приказката, другата за оня който я слуша, а третата за дѣда Тодорана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.